

Zala in Edi raziskujeta skrivnostni zemljevid

Zala in Edi sta sedela na stari klopci pred šolsko knjižnico. Ravno sta končala branje knjige o velikih raziskovalcih, ko je Edi nenadoma potegnil iz nahrbtnika star kos papirja.

"Zala, poglej to! Našel sem ta zemljevid v babičini stari škatli. Misliš, da vodi do zaklada?" je vprašal z iskrivimi očmi.

Zala je previdno prijela zemljevid, da ga ne bi poškodovala. Bil je star, robovi so bili raztrgani, na njem pa so bile narisane skrivnostne črte, simboli in nejasen naslov: "Skrivnostna pot do Zlatih hrastov."

"Zemljevid zgleda starodaven, ampak zelo zanimiv! Poglej te simbole. Morda označujejo smeri ali kraje, ki jih morava obiskati," je rekla Zala. "Ampak najprej morava ugotoviti, kako se orientirati."

Edi je pokimal. "Se spomniš, kako nam je učiteljica Mateja razložila, da lahko določimo smeri s senco in uro? To bo najin prvi korak!"

Obrnila sta se proti soncu. "Če se postaviva tako, da najina senca kaže naravnost pred naju, potem je za nama sever," je rekla Zala. "Ampak naj preveriva še z uro."

Edi je iz žepa potegnil svojo ročno uro in jo usmeril proti soncu. "Uro obrneš tako, da mali kazalec kaže na sonce," je pojasnil. "Potem nariševa namišljeno črto med malim kazalcem in številko 12 na uri. Ta črta pokaže jug."

"Če je jug tam, je sever ravno nasproti. Zdaj sva pripravljena, da začneva slediti zemljevidu!"

Na zemljevidu sta opazila prvo točko, označeno z majhnim simbolom hrasta. "To mora biti Zlat hrast pri reki!" je vzkliknil Edi. "Ampak kako bova vedela, kako daleč je?"

Zala je pokazala na spodnji del zemljevida. "Poglej tole. Tukaj je narisana črta z oznako '1 cm = 100 metrov'. To je grafično merilo. Če izmeriva razdaljo od najinega trenutnega mesta do hrasta, bova vedela, koliko morava hoditi."

Z ravnilom sta izmerila razdaljo in ugotovila, da je Zlat hrast približno 500 metrov stran. "To pomeni, da bova potrebovala kakšnih 10 minut hoje," je izračunala Zala.

Preden sta se odpravila, sta še enkrat natančno preučila zemljevid. Na njem sta opazila mrežo kvadratov, legendo s simboli in celo zapis avtorja zemljevida.

"Zemljevid je izdelal nekdo po imenu Lovro. Kdo pa bi to lahko bil?" se je spraševal Edi.

Ko sta prispela do Zlatega hrasta, sta na njegovem deblu našla majhno vgravirano črko. "Črka 'L'. Morda Lovro?" je ugibala Zala. Pod hrastom sta našla še en kos zemljevida. Ta je bil še bolj zapleten, z več simboli in daljšimi razdaljami.

"Videti je, da bo to daljša pustolovščina," je rekel Edi. "A mislim, da bova potrebovala kompas."

Zala se je spomnila, da ima doma star kompas, ki ga je dobila od dedka. "Prinesla ga bom jutri, da lahko nadaljujemo iskanje," je obljubila.

Naslednji dan je Zala prinesla dedkov star kompas, ki ga je držala kot največji zaklad. "Poglej, Edi. Še vedno deluje! Z njim bova lahko natančneje določila smeri."

Edi je preučeval drugi del zemljevida, ki sta ga našla pri Zlatem hrastu. "Na njem je narisana dolga vijugasta črta, ki vodi do simbolov, ki izgledajo kot majhne hišice," je rekel. "Kaj misliš, da pomenijo?"

Zala je pogledala legendo na zemljevidu. "Te hišice označujejo staro naselje ob reki. Dedek mi je enkrat pripovedoval o nekdanji vasi, ki je bila opuščena pred več desetletji. Morala bi biti v bližini."

S pomočjo kompasa in zemljevida sta začela slediti vijugasti črti, ki je predstavljala pot ob reki. Pot ni bila vedno jasna, zato sta si v zvezek skicirala preprosto skico poti, ki sta jo prehodila, da bi se lahko vrnila.

"Videti je, da se približujemo," je rekel Edi, ko sta zagledala nekaj razpadajočih lesenih konstrukcij. "Poglej, Zala! To mora biti staro naselje."

Ko sta vstopila med ostanke hiš, sta opazila nekaj čudnega. Na enem od zidov je bila v kamen vklesana puščica, ki je kazala proti bližnjem hribu. Pod njo je bila vklesana beseda: "Vztrajnost."

SE NADALJUJE...

